

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΑΓΝΟΟΥΜΕΝΟΥ

8/8/1972

Αγαπημένε μου φίλε, σήμερα κλείνω τα 18 και κατατάσσομαι στην Εθνική φρουρά Λευκωσίας. Αν και με δυσκολία αποχαιρετώ τους γονείς, τις δυο αδερφές μου, ειδικά τη μικρή που δεν δέχεται να φύγει από δίπλα μου, οφείλω να υπηρετήσω την πατρίδα μου. Μετά την εξάμηνη εκπαίδευσή μου θα τοποθετηθώ στο 251 τάγμα πεζικού. Μόλις βέβαια ολοκληρωθούν τα 2 χρόνια, θα φύγω για σπουδές.

15/7/1974

Αγαπημένε μου φίλε, βρίσκομαι στο σπίτι μου με άδεια και ανυπομονώ για την ημέρα που θα ξεκινήσει η ζωή μου ως πολίτης...Καθόμαστε στην κουζίνα όλοι μαζί, όταν ξαφνικά σταματάει η μουσική στο ραδιόφωνο και αρχίζουν τα πολεμικά εμβατήρια. Είχε γίνει πραξικόπημα κατά του Μακαρίου Γ'. Τηλεφώνησα στο 251 Τ.Π. και μίλησα με τον διοικητή, για να παρουσιαστώ. Εκείνος απάντησε να περιμένω στο σπίτι. Αργότερα, μάθαμε ότι το εφεδρικό περικύκλωσε το 251 Τ.Π. Στη Μητρόπολη πήγαν άρματα και κάμποιοι καλούσαν τον κόσμο σε συλλαλητήριο.

20/7/1974

Απολύθηκα φίλε μου, αλλά τα ξημερώματα μας ξύπνησαν. Φαίνονταν από μακριά πλοία που κατευθύνονταν προς τα παράλια. Κάποιος μου είπε ότι όλη τη νύχτα είχε κηρυχθεί μερική επιστράτευση. Ξαφνικά ακούστηκαν τα πρώτα αεροπλάνα και έπεσαν βόμβες, λίγο πιο μακριά από εμάς. Αποφασίστηκε η επιστράτευση 300 (ως άλλοι του Λεωνίδα) μέχρι το πρωινό του Σαββάτου. Εμείς παραμέναμε ανενεργοί. Μην ανησυχείτε, μας έλεγαν, άσκηση είναι.

8/8/1974

Γιώργο, σήμερα γίνομαι 20. Εγκαταλείψαμε τις θέσεις μας, για να ανασυνταχθούμε. Σκέφτομαι ότι σε 1 μήνα θα γιόρταζε η Παναγιά μας η Γλυκιώτισσα. Δεν θα γίνει φέτος πανηγύρι. Πήρα άδεια, γύρισα στο σπίτι, τους αγκάλιασα όλους σφιχτά, άλλαξα και φάγαμε. Δεν με άφηναν από τα μάτια τους. Μόλις ανακοίνωσα στη μάνα ότι θα επιστρέψω, έπεσε πάνω μου με αναφιλητά. «Μην πας γιε μου», μου φώναζε. Δεν θα άφηναν τους φίλους μου μόνους. Η μικρή μου αδερφή προσπαθούσε να με πείσει και αυτή να μην πάω βρίσκοντας διάφορες δικαιολογίες (13 ετών ήταν ακόμα).

13/8/1974

Φίλε μου, η κατάσταση δυσκολεύει. Οι δικοί μου διανυκτέρευαν σε ένα φιλικό σπίτι στην Αγγλαντζιά. Έφυγαν από το Καϊμακλί. Εγώ βρίσκομαι στην περιοχή της Κυθραίας. Μίλησα με τους γονείς μου το βράδυ, για να μου φέρουν ρούχα. Νομίζω τους καθησύχασα. Δεν ήξερα όμως ότι αυτή θα ήταν η τελευταία μας συνομιλία. Είχα τόσα πολλά να τους πω.

14/8/1974

Με 4 φίλους προσπαθήσαμε να ξεφύγουμε απ' τον εχθρό. Περάσαμε τον Πενταδάκτυλο και βρεθήκαμε στο χωριό Τζιάος. Ελπίζαμε ότι θα τα καταφέρουμε. Είδαμε ένα αγροτόσπιτο ενός Τουρκοκύπριου. Πριν προλάβει να μας κρύψει, ακούστηκε η πρώτη βολή. Η δεύτερη καρφώθηκε βίαια στο κρανίο μου. Δεν ένιωσα πόνο, σκέφτηκα μόνο τη Ρινιώ μου, τη μικρή, να παίζει το μαντολίνο της.

8/8/2007

Γιώργο, ο μοναδικός μάρτυρας της θυσίας μας, υπέδειξε στην Επιτροπή των Αγνοουμένων το σημείο που επρόκειτο να μας φιλοξενεί όλα αυτά τα χρόνια. Ένας ομαδικός τάφος 5 φίλων που είχε την καλοσύνη να μας φτιάξει ο αγρότης που μας λυπήθηκε. Ευτυχώς, οι γονείς μου δεν ζουν πια. Ο μπαμπάς έφυγε πρώτα και ακολούθησε η μαμά. Ζήτησαν από τα κορίτσια (γυναίκες πλέον) να δώσουν δείγμα σάλιου για την ταυτοποίηση.

8/8/2011

Η οριστική ταυτοποίηση έγινε. Ήρθαν τα κορίτσια στο εργαστήριο, κοντά στο αεροδρόμιο Λευκωσίας, για να βρουν ό,τι απέμεινε από εμένα, εκείνο το αγόρι 20 ετών που είδαν τελευταία φορά. Το μόνο που αντίκρυσαν ήταν ένα μάτσο κόκκαλα, ντυμένα με στρατιωτική στολή, μπότες, καπέλο και μια σφαίρα στο κρανίο. Εκεί τους είπαν, «τυχερές είστε, τον βρήκαμε ολόκληρο»...

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Το ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΑΓΝΟΟΥΜΕΝΟΥ αφορά πραγματική ιστορία η οποία διαδραματίστηκε κατά τη διάρκεια της τουρκικής εισβολής στην Κύπρο, το 1974. Εγώ άκουσα αυτή την ιστορία από την αδερφή του αγνοούμενου και οικογενειακή φίλη, Ε. Α. η οποία ξέθαψε τις σκληρές αυτές αναμνήσεις για τον αδερφό της τον Κωνσταντίνο, ο οποίος χάθηκε στις 14/8/1974, μια βδομάδα προτού γίνει 20 ετών. Η ιστορία του Κωνσταντίνου και άλλων στρατιωτών που έχασαν τη ζωή τους για την πατρίδα δεν έχουν ακουστεί ποτέ, πριν αυτό το Ημερολόγιο.